

АНДЖЕЙ
САПКОВСЬКИЙ

ВЕЖА БЛАЗНІВ

ВІД АВТОРА ЛЕГЕНДАРНОЇ САГИ «ВІДЬМАК»

Магія Анджея Сапковського — у його вмінні з ліризмом і сарказмом створити уявний світ, кожен з мешканців якого, кожне місце і кожна подія настільки нагадують нам світ реальний, сучасний, що відірватися від книжки неможливо. Саме тому героїчна сага про відьмака посідає провідні місця за накладом у Польщі, нагороджена преміями імені Януша Зайделя, преміями *SFinks*, а 2010 року Анджей Сапковський отримав почесну нагороду Європейського співтовариства наукової фантастики *EuroCon* «Гранд Майстер».

Його знали як Реймара із Беляви, прозваного Рейневаном. І він був справжнім майстром із... встравання в різного стибу халепи й пригоди. Ось і цього разу, знайомлячись зі шляхетною красунею, Реймар і гадки не мав, чим це обернеться для нього. Дізнавшись про зраду, чоловік панянки оголосив полювання на Реймара та дружину. А крім цього за Реймаром женеться інквізиція і члени тасного лицарського ордену... І ще цілий натовп інших ворогів: брати-лицарі Стерчі, наймані вбивці, міські вартові, які жадають помститися Реймарові. Лицарська романтика та відьомські шабаші, давні замки та похмурі середньовічні пейзажі, небезпека, що чатує за кожним деревом, поєдинки й погоні — ця пригода обіцяє бути захопливою!

www.bookclub.ua
ISBN 978-617-12-4755-0

9 786171 247550

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ
ВЕЖА БЛАЗНІВ

ВЕЖА БЛАЗНІВ

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

ВЕЖА БЛАЗНІВ

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.162.1
С19

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Sapkowski A. Narrenturm / Andrzej Sapkowski. –
Warszawa : Niezależna Oficyna Wydawnicza NOWA, 2016. – 636 р.

Публікується з дозволу автора і його літературних агентів,
“NOWA Publishers” (Польща),
за сприяння «Агентства Александра Корженевского»

Переклад з польської *Андрія Поритка*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-4755-0
ISBN 978-83-7578-139-7 (пол.)

© Andrzej Sapkowski, 2016
© Hemirol Ltd, видання українською
мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2018

Кінець світу Року Божого 1420 не настав. Хоча багато що вказувало на те, що настане.

Не збулися похмурі пророцтва хіліастів*, які провіщали настання Кінця доволі точно — а саме на рік 1420, місяць лютий, понеділок по святій Схоластиці**. Але що ж — проминув понеділок, надійшов вівторок, а за ним середа — і нема. Не настали Дні Кари й Пімсти, які передують пришестю Царства Божого. Не був, хоч і закінчилася тисяча років, звільнений із в'язниці своєї сатана і не вийшов, щоби зводити народи на чотирьох краях землі. Не згинули всі грішники світу й супротивники Бога від меча, вогню, голоду, граду, від іклів звіра, від жал скорпіонів та отрути гадів. Намарне чекали вірні приходу Месії на горах Табор, Овен, Ореб, Сіон та на Оливній горі, даремно очікували другого пришестя Христа *quinque civitates****, провіщені в пророцтві Ісаї п'ять вибраних міст, що за них визнано Пльзень, Клатовий, Лоуні, Сланий і Жатець. Кінець світу не настав. Світ не загинув і не згорів. Принаймні не весь.

Але однаково було весело.

Воістину, розкішна ця поливка. Густа, пряно приправлена, щедро затовчена. Давно я не їв такої. Дякую вам, шляхетне панство, за частування, дякую й тобі, шинкарочко. Чи пивом, питаєте, не погребую? Ні. Напевно, що ні. Як дозволите, то з великим задоволенням. *Comedamus tandem, et bibamus, cras enim moriemur*****.

Не було кінця світу в 1420, не було й через рік, і за два, і за три, і навіть за чотири. Усе йшло, так би мовити, своїм природ-

---

* Хіліасти (з гр. *hilias* — тисяча) — представники низки еретичних рухів, які, на підставі тлумачення пророцтв Апокаліпсису, сповідували віру в «тисячолітнє царство Бога», після якого мав настати Кінець світу. (Тут і далі примітки, позначені астерисками (*), — від перекладача. Примітки автора пронумеровані та подані в кінці книжки.)

** 10 лютого за григоріанським календарем.

*** П'ять міст (лат.).

**** Лише дурень може відкладати їжу та випивку на завтра (лат.).

ним ладом. Тривали війни. Множилися моровиці, шаленіла mors nigra*, ширився голод. Близній убивав та обкрадав ближнього, пожадав жони його й у всьому був йому вовком. Жидовинам час від часу влаштовували погромчик, а єретикам — костерець. Що ж до новацій, то скелети, потішно підскакуючи, витанцьовували по цвинтарях, смерть із косою простувала землю, інкуб ночами всовувався поміж дрижачі стегна поснутих панночок, самотньому вершникові десь при урочищі упир сідав на шию. Диявол, анітрохи не криючись, втручався в щоденні справи й кружляв поміж людьми tamquam leo rugiens, яко лев рикаючий, котрий шукає, кого б то йому пожерти.

Чимало достойників померло в ті часи. Ге, мабуть, і понароджувалося, та якось так воно є, що дати народжень дивним чином ніхто у хроніки не вписує й до пуття не пам'ятає, за винятком хіба що матерів і ще за винятком тих випадків, коли новонароджений мав дві голови чи бодай два прутні. Але якщо смерть, ге, то це дата надійна, наче у камінь вкарбована.

Отож року 1421-го, у понеділок по Середпісній Неділі, доживши заслужених шістдесяти років, в Ополе був упокоївся Ян apellatus**. Кропило, із П'ястів, князь крові та episcopus vroclaviensis***. Перед смертю здійснив був він на користь міста Ополе донацію в шістсот гривень. Подейкують, що дещиця цієї суми, за останньою волею вмираючого, пішла на славетний опольський бордель «У Рудої Мандзі». Послугами цього закладу, влаштованого на задвірках монастиря братів міноритів****, єпископ-гульвіса користувався до самої смерті — навіть якщо під кінець життя уже тільки спостерігаючи.

Улітку ж таки — точної дати не пригадаю — року 1422 помер у Венсенні англійський король Генріх V, переможець під Азен-

---

* «Чорна смерть», чума (лат.).

** На прізвисько (лат.)

*** Вроцлавський єпископ (лат.).

**** Орден францисканців, Fratrum Minorum («брати менші», лат.).

куром. Переживши його на два місяці, помер король Франції, Карл VI, років уже зо п'ять як звихнутий головою. Корони став домагатися син божевільного, дофін Карл. Проте англійці не визнали його прав. Бо ж навіть і мати дофіна, королева Ізабелла, давно вже оголосила його байстрюком, зачатим дещо віддалік подружнього ложа й з чоловіком при здоровому глузді. А позаяк байстрюки престолу не успадковують, законним властителем і монархом Франції став англієць, син Генріха V, маленький Генрусик, якому допіру всього лише дев'ять місяців виповнилося. Регентом у Франції став дядько Генрусика, Джон Ланкастер, герцог Бедфордський. Той спільно з бургундцями тримав північну Францію — з Парижем, південь же держав дофін Карл і арманьяки. А помежи двома володіннями собаки вили серед трупів на побоїщах.

Року одначе 1423, у день Зелених Свят, помер у замку Пеніскола недалечко Валенсії П'єтро де Луна, авіньйонський папа, клятий схизматик, який аж до самої смерті, усупереч ухвалям двох соборів, титулував себе Бенедиктом XIII.

З-посеред інших, які в ті роки повмирили та про яких я пам'ятаю, помер Ернест Залізний Габсбург, герцог Штирії, Каринтії, Країни, Істрії і Трієсту. Помер Ян Раціборський, принц крові п'ястівської і перемишлідівської водночас. Помер іще замолоду Вацлав, *dux Lubiniensis**, помер князь Генрик, спільно з братом Яном пан на Зембицях. Умер на чужині Генрик *dictus*** Румпольд, князь Глогова та ландвійт Верхньої Лужиці. Помер Миколай Тромба, архієпископ гнєзненський, муж поштивий і велемудрий. Помер у Мальборку Міхель Кюхмайстер, великий магістр ордену Пресвятої Діви Марії. Помер також Якуб Пенчак, прозваний Рибою, мірошник з-під Битома. Ге, як же не визнати, що троха менш славний і знаний, ніж тут уже згадані, одначе

---

* Любінський герцог (лат.).

** Званий (лат.).

з тією над ними перевагою, що я знав його особисто й навіть пив з ним. А з отими раніше згаданими — якось не довелось.

Важливі події і в культурі тоді відбувалися. Проповідував натхненний Бернардин із Сієни, проповідували Ян Кантії та Іван Капістран, повчали Ян Герсон і Павел Влодковіц, писали по-вченому Кристина Пізанська й Томас Амеркен з Кемпі. Писав свою хроніку вельми красну Лаврентій із Бржезової. Малював ікони Андрій Рубльов, малював Томазо Масаччо, малював Робер Кампен, Ян ван Ейк, маляр короля Йоганна Баварського, творив для собору святого Баво в Генті віттар «Поклоніння Агнця», поліптих вельми ошатний, який прикрашає нині каплицю Йодокуса Вейда. У Флоренції майстер Піппо Брунеллескі закінчив зводити пречудовий купол над чотирма нефами церкви Діви Марії Уквітчаної. Та й ми на Шльонську не гірші — у нас пан Петро з Франкенштейна закінчив у місті Ниса спорудження вельми показного костелу святого Якова. Це звідси, з Міліча, зовсім недалечко, і той, хто не був і не бачив, має нагоду побувати й побачити.

У тому ж таки 1422 році, якраз на запусі, у граді Ліда, з великою пишнотою обставив своє весілля старий литвин, король польський Ягайло — узяв за жону Соньку Гольшанську, дівичку квітучу ще й молодесеньку, літ сімнадцяти, то значить більш ніж на півстоліття від нього молодшу. Казали, що більше вона дівочою вродою, аніж звичаями славилася. Ну, тож і клопоту потім з тим була сила-силенна. А Ягайло, мовби й зовсім забувшись, як воно молодю дружинонькою втішатися треба, уже раннього літа пішов на пруське панство, на хрестоносців значить. Цим самим новому — після Кюхмайстера — великому магістрові ордену, пану Павлові з Руссдорфа, уже скоресенько після прийняття правління довелось із польською зброєю познайомитися — і то познайомитися жорстоко. Як там у Соньчиному ложі велось, довідуватися дарма, але на те, щоби з хрестоносців сім шкір злупити, Ягайло ще був дужий нівроку.

Чимало важливих речей і в Чеському Королівстві діялося тими часами. Велике там було заворушення, велике кровопролиття і війна безпросвітна. Про що, зрештою, говорити мені нема чого... Вибачте, коли ваша на те ласка, убогому, ясно-вельможні, але страх — людського єства річ, а я вже був битий по шиї за необачне слово. Бо на ваших кунтушах, панове, я бачу польські Перев'язі та Розмарини, а на ваших, вельмидостойні чехи, — когути панів з Доброї Води і стріли лицарів зі Страконіц... А ви, Марсовий мужу, ви ж таки Цеттріц, я собі міркую, із зубровою головою в гербі. А ваших, пане лицарю, навскісних шахових полів і грифів я й притулити не второпаю. Не виключено також, що ти, брате з ордену святого Франциска, доносиш Святій Курії*, а от що ви, браття від святого Домініка, доносите, то й сумніватися годі. Так що ви й самі бачите, що нема як мені в такому межинародному та неоднорідному товаристві про чеські справи розводитися, не знаючи, хто тут за Альбрехта, а хто за польських короля і королевича. Хто тут за Менгарта із Градця і Олдржиха з Ружомберока, а хто за Гинека Птачека з Піркштайна та Яна Колду із Жампаха. Хто тут управителя Спитка з Мельштина прибічник, а хто прихильник єпископа Олесницького. Я зовсім не прагну, аби мене побили, але й знаю, що таки дістану, бо мені вже кілька разів перепало. Як воно було, питаєте? А от воно як: коли скажу, що в часи, про які йдеться, мужні чехи-гусити витріпали чимало пилюки з німецьких курток, у пух і прах розгромивши один за одним три папські хрестові походи, то й оком змигнути не встигну, як дістану в чоло від одних. А скажу, що тоді в битвах під Вітковом, Вишеградом, Жатцем і Німецьким Бродом єретики подолали хрестоносців з диявольською поміччю, то другі мене заповідуться провчити. Отож мовчати мені миліше, а як уже мав би що-небудь оповідати, то з безсторонністю доповідача —

---

* Inquisitio haereticae pravitatis, Sanctum Officium — інквізиція.

відзвітувати, як-то кажуть, *sine ira et studio**, коротко, холодно, по-діловому, жодного від себе коментаря не доточуючи.

Значить, так і скажу коротко: восени 1420 року відмовився король Ягайло прийняти чеську корону, що її йому гусити нав'язували. Вирішили в Кракові, що корону цю візьме литовський *dux* Вітольд, якому завжди королювати хотілося. Та щоб одначе ані короля римського Сигізмунда, ні папу не злити занадто, послали в Чехію небожа Вітольдового, Сигізмунда, Корибутового сина. Корибутович на чолі п'яти тисяч польських лицарів став у Золотій Празі в році 1422, на святого Станіслава**. Але вже приблизно на Трьох Царів*** наступного року князькові на Литву повернутися довелося – так чубилися за те чеське спадкоємство Люксембуржець і Одо Колонна, на той час Отець Святий Мартін V. І що ви на те? Уже в 1424 році, на саме Благовіщення****, був Корибутович знову в Празі. Цього разу вже всупереч Ягайлу та Вітольдові, всупереч папі, всупереч римському королю. А значить, як вигнанець і баніт. На чолі собі подібних вигнанців і банітів. І вже не на тисячі, як перше, а лише на сотні лічених.

У Празі ж переворот, як Сатурн, пожирав власних дітей, а табір протистояв табору. Яна з Желіва, обезглавленого в понеділок після Поминальної неділі 1422 року, уже в травні того ж таки року оплакували по всіх костелах як мученика. І Злата Прага бундючно протиставила себе Таборові, але отут і найшла коса на камінь. Себто на Яна Жижку, великого войовника. Року Божого 1422, на другий день після червневих нон*****, під Малешовом, над річкою Богинкою, страшно про-

---

* Без гніву та безпристрасно (*лат.*).

** 11 квітня.

*** День Богоявлення, у католицькій традиції – 6 січня, який завершував цикл зимових свят, що починався на Різдво, 25 грудня.

**** У католицькій традиції – 25 березня.

***** Сьомий день у березні, травні, липні та жовтні, у інші місяці – п'ятий.

вчив Жижка пражан. Багато, ой багато було в Празі по тій битві вдів і сиріт.

Хтозна, може, саме через тії сирітські сльози й сталося так, що лише трохи по тому, у середу перед Гавелом*, помер у Пршибиславі, що під моравським кордоном, Ян Жижка із Троцнова, а пізніше з Каліха. А поховали його в Градці-Кралове, там він і лежить. І так як перше одні плакали через нього, то тепер інші плакали за ним. Що їх осиротив. Тому й назвали себе Сирітками...

Але ви ж бо всі це пам'ятаєте. Бо це ж іще зовсім недавні часи. А такими здаються... історичними.

А от чи знаєте ви, достойні панове, по чому впізнати, що час історичний? Та по тому, що діється всього дуже багато й стається все дуже швидко.

От і тоді діялося всього дуже багато й ставалося все дуже швидко.

Кінця світу, як уже говорилося, не було. Хоча багато що вказувало на те, що настане. Бо ж настали — достоту як мовилось у пророцтвах — великі війни й великі лиха для християнського люду, і багато мужів загинуло. Здавалося, сам Бог хоче, щоби перед настанням нового ладу було дощенту знищено старий. Здавалося, що наближається Апокаліпсис. Що Десятирогий Звір виходить із Безодні. Що страхітливих Чотирьох Вершників уже явлено в димах пожеж і на политих кров'ю полях. Що ось-ось прогрімлять труби й буде зламано печаті. Що проллється небесний вогонь. Що впаде Зоря Полин на третю частину рік і на джерела вод. Що чоловік уже знетямлений, коли слід ноги другого на згарищі побачить, відбиток той зі сльозами на очах цілуватиме.

Страшно бувало не раз настільки, що аж, хай вельможне панство вибачає, дупа терпла.

---

* 11 жовтня 1424 року.

Лютий то був час. Недобрий. І якщо панове бажають, я про нього розповім. Так просто, аби нудьгу розігнати, поки не припиниться сльота, яка нас тут, у корчмі, тримає.

Розповім, якщо бажаєте, про ті часи. Про людей, котрі тоді жили, та й про таких, які тоді жили, але аж ніяк людьми не були. Розповім про те, як одні й другі боролися з тим, що їм ті часи принесли. З долею. І з самими собою.

Починається ця історія любо й приємно, туманно й зворушливо — ніжним і сентиментальним коханням. Але нехай вас це, любе панство, не вводить в оману.

Нехай це не вводить в оману.

Розділ 1

у якому читач має змогу познайомитися з Рейнмаром з Беяви, прозваним Рейневаном, до того ж одразу з кількох його найкращих сторін, включаючи вільне володіння *ars amandi*^{*}, таємницями верхової їзди й Старого Заповіту, не обов'язково в цій послідовності. У розділі йдеться також про Бургундію — як у вузькому, так і в широкому сенсі.

Крізь відчинене вікно кімнатчини, на тлі темного ще після недавньої грози неба, було видно три вежі: ратуші — найближчу, далі струнку вежу костелу святого Йоанна Євангелиста, що виблискувала на сонці новенькою червоною черепицею, а за нею круглий донжон княжого замку. Круг вежі костелу шугали ластівки, переполохані нещодавнім калатанням дзвонів. Дзвони вмовкли вже добрих кілька хвилин тому, але перенасичене озоном повітря, здавалося, усе ще дрижало від їхнього звуку.

Дзвони зовсім недавно били й на вежах костелів Пресвятої Діви Марії та Божого Тіла. Але цих дзвіниць не було видно з віконця кімнатки в піддашші дерев'яного будинку, приліпленого, мов ластів'яче гніздо, до комплексу притулку та монастиря отців-августиніян.

---

^{*} Мистецтво кохання (*лат.*) — за назвою поеми Овідія.

Був час сексти*. Ченці якраз розпочали Deus in auditorium**. А Рейнмар із Беяви, якого друзі називали Рейневаном, поцілував спітніле зап'ястя Аделі фон Стерча, вивільнився з її обіймів і, важко дихаючи, приліг збоку на гарячій від кохання постелі.

Із-за мурів, з боку вулиці Монастирської, долинали крики, таракотіння возів, глухе стугоніння порожніх бочок, мелодійний дзенькіт олов'яного та мідного посуду. Була середа, базарний день, що завжди притягував до Олесниці безліч купців і покупців.

Memento, salutis Auctor
quod nostri quondam corporis
ex illibata virgine
nascendo, formam sumpseris.
Maria mater gratiae,
mater misericordiae,
tu nos ab hoste protege
et hora mortis suscipe... ****¹

«Уже співають гімн», — подумав Рейневан, лінивим рухом обіймаючи Аделю, дружину лицаря Гельфрада фон Стерча, яка була родом з далекої Бургундії. От уже й гімн. Важко повірити, як хутко проминають хвилини щастя. Хотілося б, аби вони тривали вічно, а вони проминають, немов якийсь невловний сон...

— Рейневане... Mon amour**** ... Мій божественний хлопчику... — Аделя хижо й жадібно перервала його дрімотну задуму.

* Молитва, яку читають приблизно ополудні, через шість годин після сходу сонця.

** Deus in auditorium meum intende, Domine ad adiuvandum me festina — «Посліши, Боже, збавити мене, Господи, поспіши на допомогу мені» (лат.) — католицька молитва.

*** Переклади латинських гімнів, сентенцій, фривольних пісеньок, бібліографічну інформацію та цікаві відомості ви знайдете наприкінці книжки. Але — наперед попереджаємо — не всі. Розповідь про Рейневана — це все ж таки літературна вигадка, хоча й ретельно історично документована, однак вільна від занадто благоговійної пошани до джерел. (Примітка польського видавця.)

**** Любов моя (фр.).

Вона також усвідомлювала проминання часу, але аж ніяк не збиралася марнувати його на філософські розмірковування.

Аделя була зовсім, повністю, абсолютно гола.

«Усякому городу нрав і права, — думав Рейневан, — як цікаво пізнавати світ і людей. Шльонські жінки й німкені, приміром, як доходить до діла, ніколи не дозволяють задирати їм сорочку вище пупка. Польки й чешки задирають самі, та ще й залюбки, вище персів, але нізачо у світі не скинуть зовсім. А бургундки — о, ці миттю знімають із себе все; їхня гаряча кров у хвилини любовних розкошів не терпить, видно, на шкірі ані клаптика тканини. Ах, що ж то за радість — пізнавати світ! Пречудова, мабуть, країна Бургундія. Пречудовий, мабуть, тамтешній ландшафт. Гори — високі... Пагорби — круті... Долини...»

— Ах, ааах, mon amour, — стогнала Аделя фон Стерча, припадаючи до долонь Рейневана усім своїм бургундським ландшафтом.

Рейневанові, до речі кажучи, було двадцять три роки, і світу він пізнав радше небагато. Знав дуже мало чешок, ще менше шльонзачок і німкень, одну польку, одну циганку; що ж до інших народностей, то тільки одного разу дістав відкоша від угорки. А тому його еротичні експерієнції* жодною мірою не можна було зарахувати до розряду імпозантних, більше того, були вони, відверто кажучи, досить мізерними як кількісно, так і якісно. Проте і їх вистачало, щоби він собою пишався і часом навіть дер кирпу. Рейневан — як і будь-який молодик, у крові якого бушував тестостерон, — мав себе за великого спокусника й неабиякого знавця любовних справ, від якого в жіночого роду немає жодних таємниць. Однак правда полягала в тому, що за одинадцять зустрічей із Аделею фон Стерча Рейневан довідався про *ars amandi* більше, аніж за всі три роки навчання у Празі. Рейневан, одначе, так і не допетрав, що то якраз Аделя

---

* Досвіди (з лат.).

навчає його, — він був переконаний, що найбільше важить власне його самобутній талант.

Ad te levavi oculos meos
 qui habitas in caelis
 Ecce sicut oculi servorum
 ad manum dominorum suorum.
 Sicut oculi ancillae in manibus dominae suae
 ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum.
 Donec misereatur nostri.
 Miserere nostri Domine²...

Аделя схопила Рейневана за шию і потягнула на себе. Рейневан, ухопившись за те, за що й треба було, кохав її. Кохав міцно й самозабутньо і — ніби цього було замало — шепотів їй на вушко запевнення у любові. Він був щасливий. Дуже щасливий.

* * *

Щастям, яким він зараз упивався, Рейневан завдячував — не безпосередньо, звісно ж, — Господнім святим. А було це так.

Відчуваючи каяття за якісь гріхи, відомі тільки йому та його сповіднику, шльонський лицар Гельфрад фон Стерча вирушив у покайне паломництво до могили святого Якова. Але дорогою змінив плани. Вирішив, що до Компостелли явно задалеко, а оскільки святий Егідій також не з-під кінського хвоста випав, то й паломництва до Сен-Жільє* мало б вистачити. Але й до Сен-Жільє Гельфрадові не судилося дійти. Доїхав він тільки до Діжона, де випадково познайомився із шістнадцятирічною бургундкою, чарівною Аделею де Бовуазен. Аделя, у яку Гельфрад закохався по самі вуха, була сиротою і мала лише двох братів, гультіпак і гульвіс, які не змигнувши оком видали свою сестричку заміж за шльонського лицаря.

---

* Французька форма імені Егідій — Жіль.

Хоча, як гадали собі брати, Шльонськ лежав десь між Тигром і Євфратом, проте Стерча видався їм ідеальним зятем, бо його не вельми переймало питання приданого. Таким-от робом і потрапила бургундка в Генріхсдорф, село під Зембицями, що його колись Гельфрад отримав як нагороду від короля. А в Зембицях, уже як Аделя фон Стерча, вона впала в око Рейневанові з Беляви. Із взаємністю.

— Аааах! — видихнула Аделя фон Стерча, сплітаючи ноги на спині у Рейневана. — Ааааа-ааах!

Ніколи в житті не дійшло би до цього ахання, усе закінчилося би переморгуванням і жестами, непомітними для стороннього ока, якби не третій святий, а саме Георгій. Бо власне Георгієві клявся і присягав Гельфрад, як, зрештою, і інші хрестоносці, приєднуючись у вересні 1422 року до котрогось-то там уже антигуситського хрестового походу, організованого курфюрстом бранденбурзьким і маркграфами Мейсена. Великих успіхів хрестоносці тоді на свій рахунок не записали, оскільки ввійшли в Чехію — і дуже швидко звідти вийшли, узагалі не наважившись вступати у бій з гуситами. Та хоч побоїщ і не було, без жертв таки не обійшлося — однією з них виявився саме Гельфрад, який страшно поламав ногу під час падіння з коня і тепер, як випливало з листів, що їх він надсилав сім'ї, продовжував лікуватися десь у Плейссенланді. Аделя ж, солон'яна вдовиця, проживаючи в той час саме у чоловікової рідні в Берутові, могла без перешкод зустрічатися із Рейневаном у кімнатчині в комплексі олесницького монастиря отців-августиніян, неподалік лікарні, при якій Рейневан мав свою робітню.

* * *

Ченці в церкві Тіла Господнього почали співати другий із трьох передбачених на сексту псалмів. «Треба поспішати, — подумав Рейневан. — При capitulum, щонайпізніше — при Kyrie,

Літературно-художнє видання

САПКОВСЬКИЙ Анджей

Вежа блазнів

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *М. Я. Кіяновська*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Л. Дмитренко*

Підписано до друку 13.03.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FranklinGothicBookCondITC». Ум. друк. арк. 36,12.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Сапковський А.

С19 Вежа блазнів : роман / Анджей Сапковський ; перекл. з пол. А. Поритка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 688 с.

ISBN 978-617-12-4755-0

ISBN 978-83-7578-139-7 (пол.)

Його звали Реймаром із Беяви, прозваним Рейневаном. І він був справжнім майстром із... встрявання в різного стибу халепи й пригоди. Ось і цього разу, знайомлячись зі шляхетною красунею, Реймар і гадки не мав, чим для нього це обернеться. Дізнавшись про зраду, чоловік панянки оголосив полювання на Реймара та дружину. А крім цього за Реймаром женеться інквізиція і члени таємного лицарського ордену... І ще цілий натовп інших ворогів: брати-лицарі Стерчі, наймані вбивці, міські вартові, які жадають помститися Реймарові. Лицарська романтика та відьомські шабаші, давні замки та похмури середньовічні пейзажі, небезпека, що чатує за кожним деревом, поєдинки й погоні — ця пригода обіцяє бути захопливою!

УДК 821.162.1

